

عنوان مقاله:

مولوی و مسئله زندان در مثنوی

محل انتشار:

مجله عرفانیات در ادب فارسی، دوره 12، شماره 47 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسنده:

علیرضا روزبهانی - Islamic Azad University

خلاصه مقاله:

از نگاه مولانا انسان گرفتار زندان های متعددی است که رسیدن به رستگاری را دشوار می سازد و او را از کسب آزادی حقیقی باز می دارد. پرسش اصلی این مقاله بررسی زندان ها و بندهایی است که مولانا در مثنوی از آنها نام می برد و راه گریز از هر کدام را نیز نشان می دهد تا مخاطب را که از منظر او از همان ابتدا پا به زندان نهاده، در زندان بالیده، از زندانی به زندان دیگری منتقل شده، و در این نقل و انتقال، زندانی انبوهی از دهلیزهای درونی خود نیز بوده است، به آزادی و وصال معشوق ازلی امیدوار سازد. در این پژوهش که به روش تحلیل محتوا و بهره گیری از منابع کتابخانه ای صورت گرفته است، زندان دنیا، زندان رحم، زندان بدن، زندان جبر، زندان احساس و امیال درونی، زندان جهل، زندان تردید، زندان صحبت ناهل و زندان کلام، موانعی هستند که مولانا به آنها اشاره می کند و راه های گریز از هر کدام را هم نشان می دهد؛ راه هایی مثل: تزکیه نفس و گماردن دل به ذکر حق، پذیرفتن طریقت اولیای الهی و انبیا و عارفان کامل و پیران راستین، تسبیح و ستایش پروردگار و دل سپردن به عشق او، اطاعت امر حق، صبر، خاموشی و امید داشتن به لطف و عنایت خداوند.

کلمات کلیدی:

Rumi, Masnavi of Rumi, Prison, Redemption, مولانا, مثنوی, زندان, رستگاری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1822558>

